

Budapestre vonatkozó újságcikkek		Oszályozás	
		Tárgy	308
Szerző: Kiss Gy. János		Hely	<i>Csepel</i>
Cím:		Idő	"1959"
Forrás: <i>Nemecsek telefonál...</i>		Személy	
Néporava		Helyszám	
		(Köt. v. füz.)	(Oldal)
		(Idő)	
		(Hely)	

Ferenc Ripont.
 Főiskola Ferenc "el"
 Nemecsek "a vendég"
 nagy leleplezések, 1963-
 ban.

Richterről, az utolsó Pál utcai fiúról írtunk karácsonykor. Az írásnak nagy visszhangja támadt az úttörők között. Levelek és küldöttségek tucatja jött a hatvan esztendő labdarúgós címéért: hadd láthassuk, hadd beszéljünk vele.

Aztán megcsörrent a szerkesztőségi telefon. Nagyon halakán mondta valaki:

— Kérem tisztelettel, még élek... Én is élek...

— Ki beszél?

— Nemecsek vagyok, szolgálatjukra. Másképpen Jósika Ferenc.

— Hol lakik?

— A grundon, most is a grundon. Abban a házban, amelyiket a helyén emelték.

Szekszárdi vörössel fogad múzeum-szobájában a nagyapává lett regényhős, akinek könyvbéli szőke fejét ezüstbe borították az évek. Csendesesen korhol, fáj neki az újabb »temetés«.

— Ha már a könyvben meghaltam, legalább az újság ne temessen el. Molnárnak is mondtam annak idején: ez a hála, amiért annyit meséltem a grundról?

Mosolyog, hisz haragról azért szó sincs. Hirtelen elsiet.

— Megyek a dokumentumos ládikáért.

Fából szegelt dobozzal térül. Ünnepelesen nyitja. Korabeli újságok tetején ott fekszik a könyv. A dedikált, az első kiadásból való, a féltve őrzött. Akad néhány méltatás, meg egy fénykép az »Az Est« tizenkettedik oldalán. Aláírás: Nemecsek (Jósika Ferenc) és Richter (Péter Frigyes) látogatásban Molnár Ferenc feleségénél.

Hol járt hát, hová vitte a

sors a grundról, milyen volt az élet Nemecsekhez?

Kiskorától kedvelte a muzsikát a Mária utcai szabó egyetlen fia. Beíratták a Nemzeti Zenedébe. S néhány év múltán már kottákon szerepelt a neve: zenéjét szerezte Jósika Ferkó.

— Volt zenekarom a fronton is. 1916-ban Varsó alatt még a lövészárokból is játszottuk a csárdást. Az orosz katonák visszazüzentek harmonikán, s megmerevedett a front. Összebarátkoztunk, hisz őket is várta otthon a család. Amikor a hadvezetés rájött, más vonalba küldte a századot.

Röpcédulát is rejt a kis doboz. 1918-ból való, sztrájkra, harcra hívó, tüzesszavú papírt, amelynek illegális nyomásánál örnek odaílt Nemecsek is. A Tanácsköztársaság vörös hadseregében tiszthelyettesig vitte Boka grundbéli közkatona.

Miközben az életét meséli, nagy ujját és mutató ujját »gittegyleti módra« egymáshoz dörzsöli.

— Még most is?

— Már nem gittel, abból kinőttem. A rozskenyérből csipek néha...

Feláll és zsebéből ünnepelesen előhúzza egy finom, fehér gépelt ívet. Határozvány a Pál utcai fiúk április elsejei díszőrségéről. »Évtizedekig nem tudtunk egymásról. Mindenk azt hitte, hogy egyedül ő él csupán a régi gárdából. Örülünk, hogy kezet foghattunk ismét. Néhányan már elmentek közülünk, de mi, akik élünk, méltó módon akarunk megemlékezni Molnár Ferencről halálának évfordulóján. Április elsején egyórás díszőrséget állni kimegyünk mindannyian a márványtábla elé.«

Kiss Gy. János